

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 111/2016-9

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 24. februára 2016 predbežne prerokoval sťažnosť [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpenej obchodnou spoločnosťou SCHWEIZER LEGAL, s. r. o., Palisády 32, Bratislava, v mene ktorej koná konateľ a advokát Mgr. Igor Schweizer, vo veci namietaného porušenia jej základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Krajského súdu v Bratislave č. k. 10 Co/302/2015-26 z 31. júla 2015 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDAKOVANÉ] o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 12. novembra 2015 doručená sťažnosť [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľka“), ktorou namieta porušenie svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“) a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“)

uznesením Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) č. k. 10 Co/302/2015-26 z 31. júla 2015 (ďalej len „napadnuté uznesenie“). Sťažovateľka v petite sťažnosti nesprávne označuje napadnuté rozhodnutie krajského súdu ako „rozsudok“. Z obsahu sťažnosti a jej príloh však vyplýva, že forma napadnutého rozhodnutia krajského súdu je „uznesenie“, a nie „rozsudok“. Napriek tomuto formálnemu nedostatku ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti ústavný prieskum namietaného porušenia označených základných práv uskutočnil, a to vo vzťahu k označenému uzneseniu krajského súdu.

Z predloženej sťažnosti vyplýva, že voči sťažovateľke podal Dopravný podnik Bratislava, a. s. (ďalej len „navrhovateľ“), na Okresnom súde Bratislava II (ďalej len „okresný súd“) návrh na vydanie platobného rozkazu. Okresný súd platobným rozkazom č. k. 31 Ro/2932/2013-9 z 8. októbra 2013 zaviazal sťažovateľku na zaplatení istiny 50,70 eur s príslušenstvom. Voči platobnému rozkazu podala sťažovateľka odpor. Okresný súd uznesením č. k. 31 Ro/2932/2013-16 zo 4. decembra 2013 odpor sťažovateľky proti platobnému rozkazu odmietol. Svoje rozhodnutie odôvodnil tým, že sťažovateľka podala odpor proti platobnému rozkazu oneskorene, t. j. po uplynutí zákonnej 15-dňovej lehoty. Proti uvedenému uzneseniu okresného súdu podala sťažovateľka odvolanie, o ktorom rozhodol krajský súd napadnutým uznesením tak, že uznesenie súdu prvého stupňa potvrdil.

Sťažovateľka v sťažnosti namieta, že okresný súd a krajský súd vec nesprávne právne posúdili, keď odmietli platobný rozkaz zrušiť a začať konať vo veci preskúmania prepravných podmienok a súladu postupu Dopravného podniku Bratislava, a. s., voči nej ako spotrebiteľke s právom na ochranu spotrebiteľa a ochranou pred nekalými zmluvnými podmienkami pri účtovaní celej výšky cestovného napriek existencii ročného predplatného cestovného lístka, ako aj manipulačných poplatkov v prípade, že doklad o predplatnom cestovnom nemá spotrebiteľ pri kontrole cestovných lístkov pri sebe. Sťažovateľka v sťažnosti uvádza skutkové tvrdenia a rozhodnutia Súdneho dvora Európskej únie (ďalej len „Súdny dvor“), Európskeho súdu pre ľudské práva a ústavného súdu, ktorými argumentuje v neprospech správnosti rozhodnutia okresného súdu a krajského súdu, ktoré považuje za nesprávne a porušujúce jej označené práva. Voči napadnutému uzneseniu krajského súdu namieta, že uznesenie okresného súdu o odmietnutí odporu potvrdil

a nezaoberal sa pritom žiadnymi podľa sťažovateľky relevantnými námietkami, ktoré v odvolaní uviedla.

Podľa sťažovateľky odvolávajúc sa na príslušnú judikatúru Súdneho dvora Európskej únie zmeškanie lehoty na podanie odporu nie je dôvodom na odmietnutie odporu. Aplikácia príslušnej judikatúry Súdneho dvora Európskej únie by podľa sťažovateľky mala viesť k zrušeniu platobného rozkazu z dôvodu nekalých podmienok. Podľa sťažovateľky krajský súd tým, že v napadnutom uznesení sa venoval len včasnosti podania odporu, a nie aj jej námietkam týkajúcich sa jej právneho posúdenia veci, zasiahol do jej v sťažnosti označených základných práv. Napadnutému uzneseniu krajského súdu sťažovateľka vytýka nedostatočné odôvodnenie, keď podľa jej názoru nedal odpoveď na argument, ktorý je podľa sťažovateľky rozhodujúci.

Podľa sťažovateľky *„Odvolací súd ignoroval zásadný argument sťažovateľky, ktorým sa domáhala preskúmania nekalých podmienok, bez ohľadu na včasnosť podania odporu, opierajúc sa o právne záväzné rozhodnutia Európskeho súdneho dvora. Tým, že odvolací súd na tieto argumenty žiadnym spôsobom nereagoval, odoprel sťažovateľke právo na spravodlivý proces garantovaným Ústavou SR, Listinou základných práv a slobôd a Dohovorom o ochrane základných ľudských práv a slobôd.“*

Na základe argumentácie uvedenej v sťažnosti sťažovateľka navrhla, aby ústavný súd rozhodol o jej sťažnosti nálezom, v ktorom vysloví porušenie jej označených práv a článkov ústavy, listiny a dohovoru napadnutým uznesením krajského súdu, uvedené rozhodnutie zrušil a vec vráti krajskému súdu na ďalšie konanie. Zároveň sťažovateľka žiadala priznať náhradu trov konania.

II.

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd návrh na začatie konania predbežne prerokuje podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa a zisťuje, či nie sú dôvody na odmietnutie návrhu podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania návrhy, na ktorých prerokovanie nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený. Ak ústavný súd navrhovateľa na také nedostatky upozornil, uznesenie sa nemusí odôvodniť.

Z citovaného § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde vyplýva, že úlohou ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní sťažnosti je tiež posúdiť, či táto nie je zjavne neopodstatnená. V súlade s konštantnou judikatúrou ústavného súdu o zjavne neopodstatnenú sťažnosť ide vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať takú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, realnosť

ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, tiež napr. I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03, IV. ÚS 136/05, III. ÚS 198/07).

Podľa konštantnej judikatúry ústavný súd nie je súčasťou systému všeobecných súdov, ale podľa čl. 124 ústavy je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti. Pri uplatňovaní tejto právomoci ústavný súd nie je oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu vo veci samej, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úlohou ústavného súdu totiž nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách (I. ÚS 13/00, *mutatis mutandis* II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96, I. ÚS 4/00, I. ÚS 17/01). Posúdenie veci všeobecným súdom sa môže stať predmetom kontroly zo strany ústavného súdu iba v prípade, ak by závery, ktorými sa všeobecný súd vo svojom rozhodovaní riadil, boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (I. ÚS 13/00, *mutatis mutandis* I. ÚS 37/95, II. ÚS 58/98, I. ÚS 5/00, I. ÚS 17/01) a zároveň by mali za následok porušenie niektorého z princípov spravodlivého procesu, ktoré neboli napravené v inštančnom (opravnom) postupe všeobecných súdov. O arbitrárnosti (svojevôli) pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať len v prípade, ak by sa tento natoľko odchyľil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam (*mutatis mutandis* I. ÚS 115/02, I. ÚS 12/05, I. ÚS 352/06).

Sťažovateľka vo vzťahu k napadnutému uzneseniu krajského súdu namietala porušenie svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a podľa čl. 36 ods. 1 listiny, ako aj práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Podstata jej argumentácie spočíva v námietke nedostatočného odôvodnenia napadnutého uznesenia krajského súdu, keď podľa jej názoru krajský súd nedal odpoveď na jej zásadný

argument, ktorým sa domáhala preskúmania nekalých podmienok bez ohľadu na včasnosť podania odporu.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 36 ods. 1 listiny každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom... Článok 6 odsek 1 dohovoru upravuje právo na spravodlivý súdny proces (spravodlivé konanie pred súdom).

Z doterajšej judikatúry ústavného súdu vyplýva, že medzi obsahom základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a obsahom práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (mutatis mutandis II. ÚS 71/97), a preto ich porušenie skúma spoločne. Formuláciou uvedenou v čl. 46 ods. 1 ústavy ústavodarca v základnom právnom predpise Slovenskej republiky vyjadril zhodu zámerov vo sfére práva na súdnu ochranu s právnym režimom súdnej ochrany podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, t. j. právo na spravodlivý proces sa nezaručuje iba čl. 6 ods. 1 dohovoru, ale je implikované aj v siedmom oddiele druhej hlavy ústavy, a to v čl. 46 ods. 1 ústavy (II. ÚS 71/97, III. ÚS 53/09-36).

Článok 46 ods. 1 ústavy zakotvuje právo na súdnu a inú právnu ochranu. Právo na súdnu ochranu ako zásada výkonu súdnictva znamená, že každý, koho právo je ohrozené, dotknuté či porušené, môže sa obrátiť so žiadosťou o nápravu na nestranný a nezávislý súd. V čl. 46 ods. 4 ústavy v spojení s čl. 51 ods. 1 ústavy sa *expressis verbis* zakotvuje právo na súdnu ochranu s tým, že „podmienky a podrobnosti o súdnej a inej právnej ochrane ustanoví zákon“. Zákonmi upravujúcimi podrobnosti o súdnej ochrane sú jednak zákon č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov a jednak procesné predpisy, ako napr. zákon č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej aj „OSP“), (PL. ÚS 38/99). Reálne uplatnenie základného práva na súdnu ochranu a práva na spravodlivý proces predpokladá, že

účastníkovi súdneho konania sa táto ochrana poskytne v zákonom predpokladanej kvalite, pričom výklad a používanie príslušných zákonných ustanovení musí v celom rozsahu rešpektovať základné právo účastníkov na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 36 ods. 1 listiny a právo na spravodlivý proces podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Právo zaručené čl. 46 ods. 1 ústavy umožňuje každému, aby sa stal po splnení predpokladov ustanovených zákonom účastníkom súdneho konania. Ak osoba splní predpoklady ustanovené zákonom, súd jej efektívne umožní (mal by umožniť) stať sa účastníkom konania so všetkými procesnými oprávneniami, ale aj povinnosťami, ktoré z tohto postavenia plynú (PL. ÚS 21/00).

Námietku sťažovateľky týkajúcu sa nedostatočného odôvodnenia napadnutého uznesenia krajského súdu je potrebné považovať za zjavne neopodstatnenú.

Podľa názoru ústavného súdu argumentácia krajského súdu uvedená v odôvodnení napadnutého uznesenia je dostatočná. V žiadnom prípade argumentáciu nemožno považovať za arbitrárnu či zjavne neodôvodnenú. Niet teda ani dôvodu na to, aby ústavný súd do veci zasiahol. Na tomto závere nemôže nič zmeniť okolnosť, že sťažovateľka má na celú vec odlišný názor a s napadnutým uznesením krajského súdu sa nestotožňuje. Táto okolnosť totiž sama osebe nemôže spôsobiť porušenie označených práv sťažovateľky.

Ústavný súd ďalej poukazuje na svoju ustálenú judikatúru, podľa ktorej odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces (IV. ÚS 115/03).

Ústavný súd po preskúmaní odôvodnenia napadnutého uznesenia krajského súdu dospel k záveru, že rozhodnutie je dostatočným spôsobom odôvodnené, krajský súd zrozumiteľne odôvodnil úvahy, ktoré zvolil pri rozhodovaní vo veci sťažovateľky, a právne závery, na ktorých je rozhodnutie založené, nemožno hodnotiť ako arbitrárne. Krajský súd podľa názoru ústavného súdu ústavne akceptovateľným spôsobom zdôvodnil, prečo v danom prípade sťažovateľkinmu odvolaniu proti uzneseniu okresného súdu, ktorým

okresný súd odmietol jej odpor proti platobnému rozkazu, nemohlo byť vyhovené. Poukázal na to, že podľa § 174 ods. 3 písm. a) OSP súd uznesením odmietne odpor, ktorý bol podaný oneskorene. Krajský súd v napadnutom uznesení uviedol, že z obsahu spisu vyplýva, že platobný rozkaz súdu prvého stupňa bol sťažovateľke doručený 31. októbra 2013 do vlastných rúk a zákonná 15-dňová lehota na podanie odporu uplynula 16. novembra 2013, pričom sťažovateľka podala odpor 18. novembra 2013, a to elektronickým podaním, ktorý písomne doplnila 20. novembra 2013. Na základe uvedeného krajský súd v napadnutom uznesení skonštatoval, že súd prvého stupňa rozhodol napadnutým uznesením vecne správne, keď odpor podaný sťažovateľkou odmietol, pretože bol podaný po uplynutí zákonnej 15-dňovej lehoty, t. j. oneskorene.

Ústavný súd konštatuje, že miera interpretácie a aplikácie dotknutých ustanovení Občianskeho súdneho poriadku vo väzbe na rozhodujúce skutočnosti prípadu je adekvátne a rešpektujúca predmetnú právnu úpravu. O arbitrárnosti (svojevôli) pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať len v prípade, ak by sa tento natoľko odchýlil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam (m. m. I. ÚS 115/02, I. ÚS 12/05, I. ÚS 382/06). Takéto pochybenie v ústavnoprávnom zmysle však ústavný súd v napadnutom uznesení krajského súdu nezistil. Nesúhlas sťažovateľky s obsahom napadnutého uznesenia krajského súdu nie je dôkazom o jeho neústavnosti a nezakladá ani oprávnenie ústavného súdu nahradiť právny názor všeobecného súdu svojím vlastným.

Právo na súdnu ochranu sa v občianskoprávnom konaní účinne zaručuje len vtedy, ak sú splnené všetky procesné podmienky, za splnenia ktorých občianskoprávny súd môže konať a rozhodnúť o veci samej. Platí to pre všetky štádiá konania pred občianskoprávnym súdom. Procesné podmienky odmietnutia odporu proti platobnému rozkazu upravuje § 174 ods. 3 OSP. Podľa § 174 ods. 3 písm. a) OSP súd uznesením odmietne odpor, ktorý bol podaný oneskorene.

Vychádzajúc zo svojej doterajšej judikatúry ústavný súd považuje za potrebné uviesť, že otázka posúdenia, či sú splnené podmienky na uskutočnenie konania, patrí

zásadne do výlučnej právomoci všeobecného súdu, a nie do právomoci ústavného súdu. Z rozdelenia súdnej moci v ústave medzi ústavný súd a všeobecné súdy (čl. 124 a čl. 142 ods. 1) vyplýva, že ústavný súd nie je alternatívou ani mimoriadnou opravnou inštanciou vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov, sústavu ktorých završuje Najvyšší súd Slovenskej republiky (m. m. II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96). Zo subsidiárnej štruktúry systému ochrany ústavnosti ďalej vyplýva, že práve všeobecné súdy sú primárne zodpovedné za výklad a aplikáciu zákonov, ale aj za dodržiavanie práv a slobôd vyplývajúcich z ústavy alebo dohovoru (I. ÚS 4/00), preto právomoc ústavného súdu pri ochrane práva každého účastníka konania nastupuje až vtedy, ak nie je daná právomoc všeobecných súdov (m. m. II. ÚS 13/01), alebo všeobecné súdy neposkytnú ochranu označeným základným právam sťažovateľa v súlade s ústavnoprocenými princípmi, ktoré upravujú výkon ich právomoci.

Na základe uvedených právnych názorov ústavný súd preskúmal napadnuté uznesenie krajského súdu, ktorým krajský súd potvrdil uznesenie okresného súdu o odmietnutí odporu proti platobnému rozkazu, a konštatuje, že krajský súd sa v napadnutom uznesení zaoberal a ústavne akceptovateľným spôsobom vysporiadal so všetkými odvolacími dôvodmi sťažovateľky, ktoré boli pre rozhodnutie o odvolaní vo veci sťažovateľky právne významné a s ktorými sa nestotožnil, a preto o jej odvolaní rozhodol tak, že uznesenie prvostupňového súdu potvrdil ako vecne správne. Podľa názoru ústavného súdu *prima facie* nemožno napadnuté uznesenie krajského súdu považovať za neodôvodnené, pričom zároveň neexistuje žiadna skutočnosť, ktorá by signalizovala svojvoľný postup, resp. svojvoľné závery tohto súdu, t. j. také, ktoré by nemali oporu v zákone.

Pokiaľ sa krajský súd v napadnutom uznesení nevyjadril k námietkam sťažovateľky týkajúcich sa posúdenia nekalosti (neprimeranosti) prepravných podmienok navrhovateľa a uplatnenia príslušnej judikatúry Súdneho dvora na jej vec, tieto boli v okolnostiach prejednávanej veci pre jeho rozhodnutie právne irelevantné. Zásadná námietka sťažovateľky voči napadnutému uzneseniu krajského súdu spočívala v tom, že krajský súd mal podľa nej

preskúmať prípadnú nekalosť prepravných podmienok navrhovateľa bez ohľadu na včasnosť podania odporu.

Podľa judikatúry Súdneho dvora v prípade neexistujúcej harmonizácie vnútroštátnych mechanizmov na vymáhanie nesporných pohľadávok je potrebné stanoviť vnútroštátne postupy, podľa ktorých prebehne konanie o platobnom rozkaze na základe zásady procesnej autonómie členských štátov, avšak pod podmienkou, že tieto modality nesmú byť nevýhodnejšie ako príslušné vnútroštátne žaloby (zásada ekvivalencie) a nesmú prakticky znemožniť alebo nadmerne sťažiť výkon práv, ktoré spotrebiteľom priznáva právny poriadok Únie (zásada efektivity) (pozri v tomto zmysle, napr., rozsudky *Elisa María Mostaza Claro proti Centro Móvil Milenium SL*, C-168/05, EU:C:2006:675, bod 24 a *Asturcom Telecomunicaciones SL proti Cristina Rodríguez Nogueira*, C-40/08, EU:C:2009:615, bod 38). Zásadný argument sťažovateľky sa v podstate týkal požiadavky neuplatniť ustanovenie § 174 ods. 3 písm. a) OSP ustanovujúce právomoc súdu uznesením odmietnuť odpor podaný oneskorene z dôvodu jeho kolízie so zásadou efektivity odvolávajúc sa na viaceré rozhodnutia Súdneho dvora, predovšetkým jeho rozsudok vo veci *Cofidis* (rozsudok *Cofidis SA proti Jean-Louis Fredout*, C-473/00, EU:C:2002:705), z ktorého podľa názoru sťažovateľky vyplýva, že nekalú povahu podmienok je súd povinný skúmať *ex offio* v ktorejkoľvek fáze konania, a to aj v prípade, že spotrebiteľ nepodá odpor. Na tomto mieste postačí uviesť, že podľa ustálenej judikatúry Súdneho dvora musí byť každý prípad, pri ktorom vzniká otázka, či vnútroštátne procesné ustanovenie znemožňuje alebo príliš sťažuje uplatňovanie práva Únie, preskúmaný tak, že sa zohľadní postavenie tohto ustanovenia v rámci celého procesného postupu, jeho priebeh a osobitosti pred rôznymi vnútroštátnymi súdmi (pozri, napr.: rozsudok *Asturcom Telecomunicaciones SL proti Cristina Rodríguez Nogueira*, C-40/08, EU:C:2009:615, bod 39 a tam citovanú judikatúru). Rozhodnutia o zlučiteľnosti vnútroštátnych procesných podmienok s právom Únie sú výsledkom rozhodovania od prípadu k prípadu, berúc do úvahy skutkový a právny kontext každého prípadu, a nemôžu byť aplikované mechanicky v oblastiach iných ako tie, v ktorých boli vytvorené (rozsudok *Cofidis SA proti Jean-Louis Fredout*, C-473/00, EU:C:2002:705, bod 37).

Sťažovateľka v konaní pred krajským súdom neuviedla žiadne tvrdenia, na základe ktorých by mala byť úprava § 174 ods. 3 písm. a) OSP (ustanovujúca právomoc súdu uznesením odmietnuť odpor podaný oneskorene) v rozpore so zásadou efektivity. V konaní pred krajským súdom, ako aj okresným súdom sťažovateľka poukazovala len na skutočnosti, na základe ktorých sa domnievala, že navrhovateľ proti nej uplatnil neprimerané zmluvné podmienky. Za týchto okolností sa krajský súd nedopustil ústavne nekonformnej interpretácie a aplikácie práva, ak sa v odôvodnení napadnutého uznesenia nevenoval osobitne posúdeniu otázok nastolených sťažovateľkou týkajúcich sa neprimeranosti prepravných podmienok Dopravného podniku Bratislava, a. s., a uplatnenia príslušnej judikatúry Súdneho dvora na jej vec, pretože tie boli v okolnostiach prejednávaného prípadu právne irelevantné.

Vychádzajúc z uvedeného ústavný súd dospel k záveru, že medzi napadnutým uznesením krajského súdu a namietaným porušením označených práv sťažovateľky neexistuje taká príčinná súvislosť, ktorá by signalizovala reálnu možnosť vyslovenia ich porušenia po prípadnom prijatí sťažnosti na ďalšie konanie. Ústavný súd preto pri predbežnom prerokovaní sťažnosť sťažovateľky odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti ako celku stratilo opodstatnenie zaoberať sa ďalšími návrhmi sťažovateľky uvedenými v petite sťažnosti, a preto sa nimi ústavný súd už nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 24. februára 2016